

Schaduw over de Ranch

Schaduw over de Ranch

Francisca Oosterhuis

Schrijver: Francisca Oosterhuis
Uitgeverij Brave New Books
Eerste editie
Omslag boek: ontwikkeld met AI
ISBN: 9789465465807
© 2026Francisca Oosterhuis

Dit boek is een fictiewerk. Alle verwijzingen naar historische gebeurtenissen, echte mensen of echte plaatsen worden fictief gebruikt. Andere namen, karakters, plaatsen en gebeurtenissen zijn producten van de verbeelding van de auteur en elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, berust geheel op toeval.

Hoofdstuk 1

De ochtend brak langzaam open boven de Stryder Ranch.

Eerst was er alleen een dunne, grijze schemering geweest die over het land lag als een adem die nog niet durfde uit te zetten. De heuvels in de verte waren nauwelijks meer dan donkere schaduwen tegen de bleker wordende lucht. Het gras glinsterde van dauw. Langs de omheining hingen zilveren druppels aan het hout, en boven de weide trok een lage nevel in rafelige slierten tussen de poten van het vee door.

Toen kwam het licht, langzaam en warm, alsof de zon voorzichtig haar hand over het land legde. Goud streek langs de toppen van het hoge gras. Het gleed over de daken van de stallen, over de houten veranda van het farmhuis en over de brede ruggen van de paarden die ongeduldig met hun hoeven door het zand schraapten.

Loena Knight stond bij Blitz en trok de singel nog een keer stevig aan. De hengst draaide zijn hoofd naar haar toe, zijn zwarte manen vielen als donkere zijde langs zijn hals. Zijn bruine ogen keken haar aan met die alerte, bijna ondeugende blik die ze zo goed kende. Alsof hij precies wist dat er gewerkt moest worden vandaag en dat prettig vond.

“Ja, ja,” mompelde Loena zacht, terwijl ze met haar hand over zijn glanzende bruine vacht streek. “Ik weet dat je er zin in hebt.”

Blitz snoof. Ze glimlachte kort.

Achter haar klonk het geluid van laarzen op aangestampte aarde. Ze hoefde zich niet om te draaien om te weten wie het was.

Er waren stappen die ze inmiddels uit duizenden zou herkennen.

Rustig. Zeker. Niet gehaast, maar ook nooit traag. Alsof hij altijd precies wist waar hij moest zijn. Sam.

Hij bleef vlak achter haar staan. Dichtbij genoeg om haar aanwezigheid te vullen met de zijne.

“Je was vroeg op,” zei hij.

Loena haalde haar hand van Blitz’ hals en keek over haar schouder.

Sam Stryder stond in het eerste ochtendlicht met Chief naast zich. Zijn donkerblonde haar viel wat warrig onder zijn hoed vandaan en zijn bruine ogen namen haar rustig op, zonder te controleren.

Dat was misschien wat haar het meeste raakte aan hem. Sam wilde haar niet uit elkaar trekken om te zien waar ze gebroken was. Hij bleef

gewoon naast haar staan, alsof hij erop vertrouwde dat ze vanzelf zou laten zien wat ze kon laten zien.

"Jij ook," antwoordde ze.

Zijn mondhoek trok iets omhoog. "Ik moest wel. Iemand had gisteren gezegd dat ze niet van plan was om de hele kudde door mij en Rylan alleen te laten verplaatsen."

"Dat klinkt als een verstandig iemand."

"Eigenwijs, vooral."

Loena draaide zich nu helemaal naar hem toe. "Voorzichtig, Stryder." Hij zette een stap dichterbij. Zijn blik werd zachter, warmer, en heel even leek de wereld om hen heen stiller te worden. De cowboys bij de stallen, het schuifelen van paarden, het zachte geloei van vee in de verte... Alles zakte naar de achtergrond.

Sam tilde zijn hand op en streek met zijn duim langs haar wang. Het gebaar was eenvoudig, bijna terloops, maar Loena voelde het tot diep in haar borst.

Daar zat nog altijd iets. Een plek waar angst woonde. Niet luid, zoals eerder. Niet zoals in de dagen en weken na Phoenix, toen ieder onverwacht geluid haar lichaam had laten verkrampen en iedere schaduw te lang was blijven hangen. Maar het was er nog. Als een litteken onder de huid. Meestal voelde ze het niet, tot iets of iemand er per ongeluk tegenaan stootte.

Sam wist dat. Rylan wist dat ook. En juist dat maakte het soms moeilijker. Ze hield ervan dat ze haar zagen. Maar soms wenste ze dat ze dat niet deden.

"Heb je geslapen?" vroeg Sam zacht.

Loena keek weg, naar de weide waar de kudde onrustig bewoog.

"Genoeg."

"Dat was geen antwoord."

"Het was het antwoord dat je krijgt."

Zijn gezicht bleef kalm, maar zijn ogen lachten een beetje. "Dan weet ik genoeg."

Ze wilde iets terugzeggen. Iets luchtigs. Iets waarmee ze zijn bezorgdheid van zich af kon laten glijden voordat die te dichtbij kwam. Maar zijn hand lag nog steeds tegen haar gezicht, warm en stevig, en zijn nabijheid maakte haar eerlijker dan ze van plan was.

"Ik heb beter geslapen dan vorige week," gaf ze toe.

Sam knikte langzaam. "Dat is iets."

"Dat is iets," herhaalde ze zachter.

Even bleef zijn blik op haar rusten. Daarna boog hij zich naar haar toe en drukte een kus tegen haar voorhoofd. Kort genoeg dat het geen bezit kon worden. Dat was waarom ze het kon verdragen. Waarom ze zelfs merkte dat ze ernaar verlangde.

Achter hen klonk een overdreven kuch. "Als jullie klaar zijn met het ophouden van de werkdag," klonk Rylan Stryders stem droog, "dan kunnen we misschien beginnen voordat de zon zo hoog staat dat de helft van jullie klaagt over de hitte."

Loena sloot haar ogen een tel en voelde Sams zachte lach meer dan dat ze hem hoorde. Toen draaide ze zich om.

Rylan zat al op Storm, zijn grijsblauwe paard dat ongeduldig met zijn hoofd schudde. De donkergrijze manen vielen langs zijn gespierde hals, en zijn donkerblauwe ogen leken net zo scherp als die van zijn ruiter. Rylan droeg zijn gewone ranchkleding: stevige broek, versleten laarzen, overhemd, leren vest, hoed laag boven zijn donkerbruine ogen. Zijn lichtbruine haar ving wat van het ochtendlicht.

Hij zag eruit zoals hij altijd deed. Alsof hij bij dit land hoorde. Alsof wind, stof, zon en gevaar hem hadden gevormd en daarna hadden besloten dat hij mocht blijven.

"Je bent gewoon jaloers," zei Loena, terwijl ze haar voet in de stijgbeugel zette.

Rylan trok een wenkbrauw op. "Waarop precies?"

"Dat niemand jou een goedemorgenkus geeft."

Een paar cowboys grinnikten. Rylan keek langzaam naar de mannen alsof hij hun namen een voor een in zijn hoofd opsloeg. Dat maakte het gelach alleen maar erger.

Sam klom op Chief en hield zijn gezicht bewonderenswaardig strak.

"Ze heeft wel een punt."

"Jij moet helemaal zwijgen," zei Rylan.

"Waarom?"

"Omdat jij de oorzaak bent van dit soort opmerkingen."

Loena zat inmiddels in het zadel. Blitz stapte meteen opzij, klaar om te vertrekken, maar ze hield hem rustig in. "Arme Rylan. Wat heb je toch een zwaar leven."

Rylan keek haar aan. Heel even bleef zijn blik wat langer hangen dan gewoonlijk. Niet op haar glimlach, maar daarachter. Alsof hij wilde controleren of die echt was. Of het sterk genoeg was om te blijven.

Loena voelde het. Ze voelde veel tegenwoordig. Te veel soms.

Maar deze keer liet ze hem kijken. Ze dwong zichzelf niet weg te draaien of haar schouders te rechten alsof ze een veldslag tegemoet reed. Ze keek gewoon terug.

Ik ben hier nog, dacht ze, zonder het uit te spreken. *Ik probeer het.*

Rylans blik verzachtte nauwelijks zichtbaar. Toen knikte hij eenmaal. Meer niet. Maar voor Loena was het genoeg.

Vanaf de veranda van het farmhuis kwam Mrs. Stryder naar buiten. Ze had een doek in haar handen en veegde die af terwijl ze het kleine gezelschap bekeek. Haar gezicht droeg die mengeling van moederlijke strengheid en stille warmte die de ranch op de een of andere manier bijeen leek te houden.

"Jullie nemen wel water mee?" riep ze.

"Ja, moeder," antwoordden Rylan en Sam tegelijk.

Loena grijnsde.

Mrs. Stryder keek naar haar. "En jij ook, Loena."

Loena legde plechtig een hand op haar hart. "Ik zou niet durven zonder te vertrekken."

"Dat zei je de vorige keer ook. Toen kwam je terug met een lege veldfles en een gezicht alsof je de woestijn had doorkruist."

"Dat was omdat Rylan de lange route nam."

Rylan keek verontwaardigd om. "Omdat jij zei dat je wilde kijken of het hek aan de noordkant nog stevig stond."

"Dat was ook zo."

"Dat hek stond zeven mijl verder."

"Dan was het dus belangrijk dat we erheen gingen."

Een van de oudere cowboys, Bill, begon hardop te lachen. Hij zat scheef in zijn zadel, grijs in zijn baard, zon in de diepe groeven van zijn gezicht. "Ze heeft je daar, jongen."

Rylan wees naar hem. "Jij drijft straks de achterhoede."

Bill hield direct op met lachen. "Dat is misbruik van macht."

"Dat is leiderschap."

Sam keek naar Loena. "Hij verwacht die twee vaker."

Loena glimlachte breder dan ze had verwacht. En voor een moment, heel even, voelde het bijna gewoon. Alsof er tussen alle breuken toch weer iets groeide. Een ochtend. Een taak. Bekende stemmen. Paarden onder hen. Het ritme van een ranch die leefde en werkte en ademde. Ze had niet geweten hoe erg ze dat had gemist tot ze het weer voelde. De groep zette zich in beweging.

Rylan reed voorop met twee cowboys. Sam bleef iets achter hem, dicht genoeg bij Loena om haar in de gaten te houden zonder het opvallend te maken. Loena reed naast hem, Blitz licht dansend onder haar, alsof hij iedere stap eigenlijk in galop wilde veranderen. Achter hen volgden de andere mannen, verspreid maar doelgericht.

De kudde stond in de oostelijke weide, waar het gras inmiddels kort was afgegraasd. Ze moesten de dieren naar de zuidelijke vlakte brengen, waar het land groener en voller stond. Het was geen gevaarlijke klus, normaal gesproken. Maar het was wel zwaar werk. De kudde was groot, koppig en snel geneigd om zich te verspreiden als één dier besloot dat het een beter idee had dan de mensen die het probeerden te leiden.

De ochtend werd warmer terwijl ze reden. Hoefslagen roffelden zacht over droge aarde. Leer kraakte. Sporen rinkelden. In de verte riep een vogel scherp vanuit een eenzame boom. De ranch strekte zich om hen heen uit in brede lijnen van gras, stof en laag glooiend land. Alles leek open, zichtbaar en veilig.

Maar Loena had geleerd dat open ruimte niet betekende dat er niets verborgen lag. Haar blik gleed naar de horizon. Daar waar de heuvels donkerder werden. Daar waar schaduwen zich konden ophouden tussen rotsen en struiken. Ze haatte het dat ze dat deed. Dat ze zocht. Dat een deel van haar altijd bleef zoeken naar beweging waar geen beweging hoorde te zijn. Naar glinstering van metaal. Naar iemand die te stil stond. Naar een ruiter die niet dichterbij kwam maar ook niet verdween. Ze wilde niet meer zo leven. Maar willen en kunnen waren twee verschillende dingen.

“Loena.” Sams stem haalde haar terug.

Ze keek op. “Hm?”

Hij reed naast haar, Chief kalm en krachtig onder hem. “Je was ver weg.”

“Nee, ik was niet ver.”

“Ver genoeg.”

Ze ademde langzaam uit. “Ik keek alleen.”

“Waarnaar?”

Ze wilde zeggen: niets. Maar ze had hem net iets beloofd zonder woorden, daar bij de stallen. Of misschien had hij het haar niet laten beloven, maar had zijn stilte het wel gevraagd.

“Naar alles,” zei ze uiteindelijk. “Dat is het probleem.”

Sam zweeg even. Dat was een van zijn krachten. Hij vulde stilte niet meteen op uit ongemak. Hij liet woorden bezinken. Hij liet haar ademen. "Het wordt minder," zei hij toen.

Loena keek hem van opzij aan. "Denk je?"

"Ik weet het niet zeker." Zijn blik bleef kalm op de kudde voor hen gericht. "Maar ik denk dat het minder wordt als je ophoudt kwaad op jezelf te zijn omdat het er nog is."

Die woorden kwamen harder binnen dan ze had verwacht. Ze keek naar haar handen rond de teugels. Haar vingers waren stevig, de knokkels licht gespannen.

Kwaad op zichzelf. Ja. Daar zat waarheid in.

Ze was kwaad omdat ze nog steeds schrok van onverwachte geluiden.

Kwaad omdat ze soms wakker werd met het gevoel dat Phoenix niet achter haar lag maar om haar heen stond. Kwaad omdat ze haar moeder miste met een pijn die op de meest vreemde momenten terugkwam. Bij een geur, een lied, een bepaalde manier waarop licht door een raam viel. En vooral was ze kwaad omdat ze wist dat Kronen ergens buiten Arizona nog leefde.

Matthew Clarkson.

Die naam voelde nog altijd als iets bitters achter in haar keel.

Hij was verbannen, zeiden ze. Weg van Arizona, zeiden ze.

Maar Loena geloofde niet meer zo gemakkelijk in weg. Niet bij mannen als hij. Niet bij iemand die haar had aangekeken alsof ze geen mens was maar een bezit dat hem was afgenomen. Ze voelde Sams hand kort op haar onderarm.

"Blijf bij mij," zei hij zacht.

Loena slikte. Toen knikte ze. "Ik ben hier."

Zijn vingers gleden weg van haar arm, maar de warmte bleef.

Voor hen hief Rylan zijn hand op. De groep vertraagde.

Ze hadden de oostelijke weide bereikt.

De kudde stond verspreid over het veld, roodbruine en zwarte lijven in de ochtendzon. Sommige dieren graasden rustig, andere hieven hun kop op toen de ruiters naderden. Een kalf schoot nerveus achter zijn moeder langs. Verderop stond een grote stier met zijn zware kop laag, alsof hij nu al bezwaar maakte tegen wat er ging gebeuren.

Rylan keek over het veld met die scherpe, berekenende blik van hem.

Hij zag lijnen waar anderen alleen dieren zagen. Hij keek naar bewegingen, mogelijke problemen, ruimte waar de kudde kon breken,

hekken die open moesten en mannen die op de juiste plek moesten staan voordat het eerste dier in beweging kwam.

“Bill, achterlangs,” riep hij. “Neem Carter en Peter mee. Zorg dat ze niet terug naar het noorden trekken. Eli, jij en Jason houden de flank links. Sam, jij neemt rechts met Loena.”

Loena keek hem aan. “Wij krijgen dus de moeilijke kant.”

Rylan keek niet eens schuldbewust. “Blitz verveelt zich anders.”

Blitz gooide zijn hoofd omhoog alsof hij het daarmee eens was.

Sam glimlachte. “Hij heeft je door.”

“Verrader,” mompelde Loena tegen haar paard.

Rylan reed een paar passen dichterbij. Zijn stem werd zachter, alleen bedoeld voor Sam en Loena. “Rustig aan. We hoeven ze niet op te jagen, alleen verplaatsen.”

“Ik weet hoe een kudde werkt,” zei Loena.

“Ik zeg het tegen Sam.”

Sam keek hem droog aan. “Natuurlijk.”

Rylan glimlachte kort, maar zijn blik bleef serieus. “Let op elkaar.”

Daar zat meer onder. Dat wisten Sam en Loena. Misschien wist Rylan het zelf ook, al zou hij het nooit hardop toegeven. Let op elkaar betekende niet alleen: zorg dat de kudde niet uitbreekt. Het betekende: kijk naar de heuvels, naar de sporen, naar alles wat niet klopt. En kijk vooral naar haar.

Loena wilde er iets van zeggen. Dat ze geen breekbaar porselein was. Dat ze niet voortdurend bewaakt hoefde te worden. Maar de woorden kwamen niet. Omdat ze wist dat Rylan haar niet klein wilde maken. Hij probeerde alleen te beschermen wat hij al eens bijna verloren had. En misschien was dat precies wat hen allemaal met elkaar verbond. Ze beschermden elkaar soms te hard, omdat ze wisten hoe snel iets uit handen kon worden gerukt.

Ze gaf hem een korte knik. “Jij ook op jezelf,” zei ze.

Rylan keek haar aan. Voor een fractie van een seconde zag ze de vermoeidheid achter zijn ogen. Het soort diepe, lichamelijke vermoeidheid dat kwam van altijd degene zijn die rechttop bleef staan. Toen wendde hij Storm en reed weg.

Het werk begon. Eerst langzaam.

De cowboys spreidden zich uit over de randen van de weide. Fluitende geluiden, korte kreten en het bewegen van paarden brachten de kudde in beweging. Dieren hieven hun kop op, stapten onwillig voort,

duwden tegen elkaar aan. Stof steeg op in dunne wolken rond hun poten.

Loena voelde Blitz onder zich veranderen. Zijn spieren spannen zich, zijn oren gingen naar voren. Hij hield van dit werk. Van snelheid, richting en reactie. Ze hoefde nauwelijks druk met haar knieën te geven of hij bewoog al naar rechts om een jonge koe terug te drijven die te ver uitwaaierte.

"Mooi," zei Sam naast haar.

Loena glimlachte zonder naar hem te kijken. "Kijk en leer."

"Dat doe ik al een tijdje."

Er zat iets in zijn stem waardoor haar hart even struikelde. Ze wierp hem een blik toe. Sam keek naar de kudde, maar zijn mond verried hem.

"Flirt je nou tijdens het werk?" vroeg ze.

"Jij begon."

"Ik zei niets, ik reed alleen."

"Precies."

Ze lachte. Kort, helder en verrast door zichzelf.

Een paar meter verderop keek Rylan om.

Loena zag het. Hij probeerde het snel te verbergen, maar niet snel genoeg. Er lag iets zachts in zijn gezicht. Opluchting misschien. Of dankbaarheid. Alsof haar lach voor hem het bewijs was dat er nog iets overeind stond. Die gedachte raakte haar onverwacht diep.

Ze drukte haar hielen licht tegen Blitz' flanken en reed vooruit, niet omdat het nodig was, maar omdat ze even beweging nodig had. Wind gleed langs haar gezicht. Haar lange zwarte haar, losjes onder haar hoed vandaan, sloeg tegen haar schouder. Voor haar schoof de kudde als één levend lichaam over het land, zwaar en dampend en vol geluid. Dit was echt.

Het stof. Het leer onder haar vingers. De kracht van Blitz onder haar. Sams aanwezigheid naast haar. Rylan voor haar. De ranch achter haar. Ze was niet meer in Phoenix. Er lag geen bloed op de vloer. Ze zag niet haar moeders laatste adem voor zich. Kronen was hier niet. Hij kon haar niet bereiken. Ze was hier. Bij haar vrienden en familie.

Blijf hier, dacht ze. Niet teruggaan naar toen.

Een plotseling geloei scheurde door de ochtend. De grote stier aan de rand van de kudde brak naar links uit.

"Verdomme," hoorde ze Carter roepen.

Het dier denderde weg, kop laag, hoorns breed, een donkere massa van spier en koppigheid. Een paar koeien schrokken en dreigden mee te trekken. Meteen veranderde de hele kudde van ritme. Rustig werk werd spanning. Paarden draaiden. Cowboys riepen. Stof sloeg dikker omhoog.

Rylan reageerde als eerste. "Sam! Links dicht!"

Sam was al onderweg.

Loena zag de opening voordat iemand haar naam riep. Als de stier doorbrak naar de droge greppel verderop, konden meer dieren volgen. Dan zouden ze de helft van de ochtend verliezen, misschien meer.

Ze gaf Blitz de ruimte. De hengst schoot vooruit.

Wind rukte aan haar kleding. De wereld versmalde tot het bonzen van hoeven, het stof in haar keel en de brede rug van de stier die voor haar uitstormde. Ze hoorde Sam ergens rechts van haar, Rylan verder achter haar, maar ze keek niet om.

Blitz wist wat hij moest doen. Ze doken schuin langs de stier, snel genoeg om hem in te halen, voorzichtig genoeg om niet in zijn hoorns te eindigen. Loena boog mee met de beweging, laag in het zadel, haar hand stevig rond de teugels.

"Ho!" riep ze scherp.

De stier week niet. Natuurlijk niet. Het zou ook eens makkelijk gaan.

Ze stuurde Blitz dichterbij. Te dichtbij, misschien.

Ze hoorde het moment waarop Sam dat ook vond. "Loena!"

Zijn stem sneed door het lawaai.

Maar ze was al in beweging. Blitz sprong vooruit, kwam bijna naast de kop van het dier. Loena zwaaide haar arm uit, haar stem scherp en krachtig. De stier gooide zijn kop op, brulde en twijfelde één seconde. Eén seconde was alles wat ze nodig had.

Sam kwam vanaf de andere kant binnen, Chief krachtig en stabiel.

Samen sloten ze de ruimte. De stier draaide met een woeste ruk, zand opspattend onder zijn hoeven, en stormde terug richting kudde.

Loena hield Blitz iets in. Haar hart bonsde zo hard dat ze het in haar keel voelde.

Sam reed naar haar toe, zijn gezicht strak. "Ben je gek geworden?"

Ze knipperde. "Goedemorgen tegen jou ook."

"Dat was te dichtbij."

"Het werkte."

"Dat was niet wat ik zei."

Zijn stem was niet hard, maar er zat een trilling onder. Angst, beseftte ze. Dat maakte het moeilijker om zich te verdedigen. Dus zei ze niks. Rylan kwam aangereden, Storm snuivend onder hem. Hij keek eerst naar de stier, toen naar Loena, dan naar Sam. Zijn kaak stond strak. "Alles heel?" vroeg hij.

Loena rechtte haar rug. "Ja."

Sam antwoordde tegelijk: "Deze keer."

Loena keek hem aan. Sam keek terug. Daar was het. De botsing die altijd ergens op de loer lag tussen liefde en vrijheid. Tussen beschermen en vertrouwen. Tussen haar behoefte om te bewijzen dat ze nog steeds zichzelf was en zijn doodsangst dat hij haar zou verliezen aan haar eigen roekeloosheid.

Rylan zag het ook. Hij zuchtte. "We maken dit af. Daarna kunnen jullie elkaar vermoorden."

"Niemand vermoordt iemand," zei Loena.

"Mooi," zei Rylan. "Scheelt papierwerk."

Een van de cowboys proestte. De spanning brak net genoeg om adem te halen.

Sam keek nog één keer naar Loena. Zijn blik was donker, maar niet koud. "We praten straks."

Ze wilde zeggen dat er niets te bespreken viel. Maar dat was een leugen. Dus knikte ze kort. "Straks."

Ze reden verder. De kudde kwam weer onder controle. Langzaam, met veel geroep, stof en geduld, kregen ze de dieren op het pad naar de zuidelijke vlakte. De zon stond inmiddels hoger. Warmte begon uit de aarde op te trekken. Het zweet plakte tussen Loena's schouderbladen en haar handen roken naar leer, paard en stof. Toch voelde ze zich beter dan eerder die ochtend.

Tot ze de sporen zag. Het was maar een flits. Een stukje grond bij een lage strook struiken, net buiten de route van de kudde. Daar waar het zand zachter was gebleven onder de schaduw. Loena reed er bijna voorbij, maar iets in het patroon trok haar blik. Ze hield Blitz in.

Sam merkte het direct. "Wat is er?"

Loena antwoordde niet meteen. Ze steeg af voordat ze er goed over nadacht en liep naar de struiken. Achter haar hoorde ze Sams zadel kraken toen ook hij afstapte.

Rylan zag hen stoppen en reed terug. "Loena?"

Ze knielde in het stof. Daar stonden afdrücken. Lichter dan laarzen, smaller ook. Een paar voetsporen tussen de struiken, half weggeveegd,

alsof iemand hier had gestaan en daarna had geprobeerd niets achter te laten. Haar maag trok samen, omdat ze wist wat het kon betekenen. Sam kwam naast haar hurken. Zijn gezicht veranderde nauwelijks, maar zijn ogen werden scherper.

Rylan stapte van Storm af en keek over hun schouders mee.

De andere cowboys hielden verderop de kudde in beweging. Hun stemmen klonken ineens ver weg.

“Dat zijn geen sporen van ons,” zei Loena.

“Nee,” zei Sam.

Rylan zakte ook door zijn knieën. Hij raakte de grond niet aan, maar volgde met zijn blik de richting. “Iemand heeft hier gestaan.”

“Hoe lang geleden?” vroeg Loena.

“Niet lang.” Rylan keek naar de rand van de afdruk. “De wind heeft de sporen nog niet helemaal gepakt.”

Sam keek naar de heuvels. Loena volgde zijn blik.

Daar lag het land open en stil onder de zon. Ze zagen geen ruiter, geen beweging en geen rook. Alleen rotsen, gras en de eindeloze lijn van de horizon. Maar de veiligheid van de ochtend was veranderd. Niet verdwenen. Niet helemaal, maar er zat een barst in.

“Misschien een jager,” zei Sam, al klonk het alsof hij zichzelf niet geloofde.

Rylan stond langzaam op. Zijn hand rustte dicht bij zijn revolver, niet dreigend, alleen vanzelfsprekend. “Misschien.”

Loena bleef nog even gehurkt zitten. In haar borst roerde iets ouds. Geen paniek. Eerder herkenning. Alsof de wereld haar zacht aanraakte en fluisterde: let op.

Ze dacht aan Phoenix. Aan paardensporen buiten het huis van haar vader. Aan aanwijzingen die te laat begrepen waren. Aan mannen die vanuit schaduw hadden toegekeken voordat ze toesloegen.

Haar vingers sloten zich in het zand. Nee. Niet weer.

Sam legde zijn hand op haar schouder. Warm en stevig als een anker. Ze keek naar hem op. Hij zei niets, maar in zijn ogen stond dezelfde waarschuwing die zij voelde.

Rylan keek nog altijd naar de heuvels. Zijn gezicht was kalm, maar Loena kende hem goed genoeg om te zien wat erachter lag. De nuchtere cowboy was verdwenen. De hulpsheriff was wakker.

“Voor nu verplaatsen we de kudde verder naar de zuidelijke weide,” zei hij. “Daarna rijden we terug en bekijken we dit beter.”

Loena stond op. “We moeten Mrs. Stryder waarschuwen.”

“Dat doen we,” zei Rylan.

“En de cowboys?”

“Niet allemaal tegelijk.” Zijn stem werd laag. “Ik wil geen paniek om een paar sporen.”

“Een paar sporen kunnen genoeg zijn.”

Rylan keek haar aan. Voor een moment stonden ze tegenover elkaar zoals ze zo vaak hadden gedaan: hij met zijn kalme voorzichtigheid, zij met vuur onder haar huid. Maar deze keer was er geen echte strijd tussen hen. Alleen dezelfde angst in een andere vorm.

“Ik weet het,” zei hij zachter.

Dat haalde de scherpste uit haar adem.

Sam kneep kort in haar schouder voordat hij zijn hand liet zakken.

“Kom. Hoe sneller de kudde staat, hoe sneller we terug kunnen.”

Loena knikte. Ze klom weer op Blitz. Toen ze verder reden, leek de dag op het eerste gezicht nog steeds dezelfde. De zon scheen. De kudde bewoog. Cowboys riepen naar elkaar. Paarden werkten met gespannen spieren en scherpe oren.

Maar Loena voelde het verschil. Ze voelde het in Sam, die stiller was geworden. In Rylan, die vaker naar de horizon keek. In Blitz, die zijn oren soms draaide naar geluiden die zij niet hoorde. En diep in zichzelf voelde ze iets wat ze had gehoopt achter zich te kunnen laten.

Anticipatie. Een donkere, trillende draad onder de ochtend. Alsof ergens buiten hun zicht iets of iemand had gewacht tot de Stryder Ranch weer durfde te ademen. En nu langzaam dichterbij kwam.

Hoofdstuk 2

De kudde bereikte de zuidelijke weide zonder al te veel problemen, al had de ochtend haar rustige gezicht allang verloren.

Wat eerst nog had geleken op een gewone werkdag op de Stryder Ranch, met zonlicht over het gras, paarden onder hen en cowboys die elkaar plagend toeriepen, voelde nu alsof er onder ieder geluid een tweede laag was komen te liggen. Een spanning. Dun als ijzerdraad, maar scherp genoeg om te snijden als iemand er met blote handen langs streek.

Het vee stroomde langzaam door de geopende doorgang van de omheining. De dieren bewogen zwaar en dampend langs elkaar heen, schouders tegen flanken, koppen laag, staarten zwiepend tegen vliegen die in de opkomende warmte begonnen te dansen. Stof hing als een lichte sluier boven het pad dat ze hadden gevolgd. Het kroop in kleren, in haren, in de plooiën van zadels en tussen tanden. Het was de geur van werk. Van ranchleven. Van aarde, zweet en leer.

Normaal zou Loena daar rust in hebben gevonden. Nu niet. Nu bleef haar blik steeds afdwalen naar het noorden, naar de plek waar ze die vreemde sporen hadden gevonden. De afstand ertussen was inmiddels groter geworden, maar in haar hoofd lagen ze vlak voor haar. Duidelijk en onrustbarend. Iemand had daar gestaan en gekeken.

Dat was wat haar het meeste raakte. Niet eens de sporen zelf, maar het idee van ogen op de ranch. Ogen op hen. Ogen op haar.

Blitz voelde haar spanning. De hengst bewoog onrustiger dan nodig was, gooide af en toe zijn hoofd op en schraapte met zijn hoef door het droge gras toen ze hem even stilhield. Loena legde haar hand tegen zijn hals, waar de spieren warm en levend onder haar palm bewogen.

“Rustig,” fluisterde ze.

Maar ze wist niet of ze het tegen Blitz zei of tegen zichzelf.

Aan de andere kant van de doorgang stuurde Rylan Storm met kleine, beheerste bewegingen langs de flank van de kudde. Hij had niets van zijn kalmte verloren. Tenminste, niet zichtbaar. Zijn schouders waren recht, zijn stem vast toen hij Bill en Carter aanwijzingen gaf.

Maar Loena kende hem inmiddels te goed. Ze zag het aan de manier waarop zijn ogen vaker dan normaal over het land gleden. Aan hoe zijn hand soms net iets te dicht bij zijn revolver bleef rusten. Aan hoe zijn

mond smaller was geworden, alsof hij woorden binnenhield die hij nog niet wilde uitspreken.

Sam reed langs de rechterkant van de kudde. Chieft bewoog rustig onder hem, bijna onverstoorbaar, maar Sam zelf was stiller dan anders. Zijn blik gleed niet alleen over het vee, maar ook over de struiken, de glooiing van het land, de schaduwen onder de eenzame bomen. Hij had hetzelfde gevoeld als zij. Misschien zelfs eerder. Zijn zesde zintuig, noemde Rylan het altijd half spottend, half serieus. Loena had er eerst om moeten lachen toen ze het had gehoord. Nu niet meer.

Er waren dingen die Sam voelde voordat anderen ze begrepen. Spanningen, gevaar en veranderingen in lucht die nog geen storm waren, maar het wel konden worden. Het zat in hem als ademhalen. Hij hoefde er niets voor te doen. En dat hij nu zo stil was, stelde haar allesbehalve gerust.

“Poort dicht!” riep Rylan.

Jason sprong van zijn paard, trok de zware houten poort met beide handen terug en schoof de balk ervoor. De laatste koeien duwden nog even tegen elkaar aan, maar toen de doorgang gesloten was, begon de kudde zich langzaam te verspreiden over het verse gras. De dieren zakten met hun koppen naar beneden alsof er nooit iets aan de hand was geweest. Alsof de wereld eenvoudig kon zijn.

Loena keek ernaar en voelde een vreemde jaloezie opkomen. Wat moest het makkelijk zijn om alleen honger, dorst, zon en gras te kennen. Geen herinneringen. Geen angst die onverwacht terugkwam. Geen namen die als schaduwen in je hoofd bleven hangen.

Ze duwde de gedachte weg. Daar had ze nu geen tijd voor.

Rylan reed naar het midden van de groep en hield Storm in. De cowboys verzamelden zich om hem heen, sommigen met rode gezichten van het stof en de warmte, anderen nog half lachend om de stier die eerder had geprobeerd zijn eigen route te kiezen.

Bill veegde met de rug van zijn hand over zijn voorhoofd en keek met een veel te ernstig gezicht naar Rylan. “Als die stier ooit besluit om baas van deze ranch te worden, stem ik voor hem,” zei hij. “Hij heeft overtuiging.”

Carter grinnikte. “En meer haar dan jij.”

Bill draaide langzaam zijn hoofd naar hem toe. “Jongen, ik heb laarzen ouder dan jouw verstand.”

Peter, die naast Jason zat, lachte net iets te hard. Hij was begin twintig, jong genoeg om nog overal vermaak in te vinden, maar oud genoeg om

niet meer helemaal groen te zijn. Hij had zijn hoed laag over zijn gezicht getrokken tegen de zon. Zijn paard stond rustig, bijna loom, alsof het de jonge cowboy beter kende dan hij zichzelf.

Rylan liet hen even begaan.

Daarna verhief hij zijn stem. "Goed. De kudde staat waar ze moet staan. Bill, jij en Carter controleren de zuidelijke omheining. Vooral het westelijke stuk. Daar zat vorige week speling in."

Bill tikte tegen de rand van zijn hoed. "Komt in orde."

"Eli," ging Rylan verder, terwijl hij naar de brede man keek die iets verderop zat. Eli was achtendertig, stevig gebouwd, met een gezicht dat meer gewend was aan zwijgen dan aan praten. "Jij neemt Jason mee naar de stallen. De jonge hengsten moeten vandaag nog gelopen worden. Dat gaan we niet uitstellen."

Eli knikte. "Begrepen."

Jason trok een gezicht. "Die zwarte probeert altijd mijn arm uit de kom te trekken."

"Dan moet je zorgen dat hij denkt dat het jouw idee is," zei Sam droog. Jason keek hem aan. "Dat klinkt als iets wat makkelijk klinkt tot je naast dat beest staat."

"Precies," zei Sam.

Een paar mannen lachten.

Rylan wees naar Peter. "Peter, jij helpt straks bij het hooi. Daarna kijk je of er bij de opslag nog planken liggen die bruikbaar zijn. De deur van de kleine schuur klemt weer."

Peter knikte meteen. "Ja, Rylan."

"En zorg dat je bij Mrs. Stryder langsgaat voor ze zelf met die planken begint te slepen."

Daarop keek iedereen tegelijk richting het farmhuis, dat in de verte klein leek onder de wijde lucht.

Bill snoof. "Alsof iemand haar kan tegenhouden."

"Dat probeer ik ook niet," zei Rylan. "Ik probeer schade te beperken."

Loena voelde ondanks alles een glimlach trekken rond haar mond. Dat was de ranch. Zelfs met dreiging in de lucht bleef het leven doorlopen. Taken moesten gedaan worden. Paarden verzorgd. Hekken hersteld. Water gehaald. Eten gemaakt. Lachen, zelfs als het wrang was, bleef ergens tussen de planken van de stallen en de wind door de velden hangen.

Maar Rylans blik gleed naar haar. En naar Sam. De humor zakte weg.

"Sam, Loena," zei hij rustiger. "Jullie rijden met mij mee."

Geen enkele cowboy stelde een vraag. Toch voelde Loena de verandering door de groep gaan. Een paar blikken werden uitgewisseld. Carter keek even naar Bill. Peter keek naar het westen, alsof hij daar iets hoopte of vreesde te zien. Jason trok zijn teugels wat strakker aan.

Rylan merkte het natuurlijk. "Er zijn sporen gevonden," zei hij voordat er geruchten konden ontstaan. "Waarschijnlijk niets bijzonders, maar we controleren het. Tot we meer weten, doet niemand iets doms.

Niemand rijdt alleen naar de westrand. Niemand gaat op eigen houtje zoeken. Als jullie iets zien, melden jullie het. Is dat duidelijk?"

Bill werd serieuzer. "Denk je dat er iemand rondloopt?"

"Ik denk nog niets," antwoordde Rylan.

Dat was geen geruststelling. Loena wist dat de anderen dat hoorden.

Eli trok zijn paard iets opzij. "We houden onze ogen open."

"Goed," zei Rylan. "En geen paniek."

Bill keek hem droog aan. "Jongen, ik raak pas in paniek als je moeder zegt dat ze rustig blijft."

Zelfs Rylan moest daar bijna om glimlachen. "Aan het werk."

De groep viel uiteen. Paarden draaiden. Leer kraakte. Mannen reden weg in verschillende richtingen, terug naar hun taken, alsof daarmee de ochtend weer normaal gemaakt kon worden. Maar Loena bleef voelen hoe de woorden van Rylan achter hen aan gingen.

Niemand rijdt alleen. Niemand gaat op eigen houtje zoeken.

Ze wist hoe hij dacht. Eerst observeren. Bewijs verzamelen. Gevaar niet groter maken dan het was.

Maar in haar borst zat iets dat zich verzette tegen wachten. Wachten had in Phoenix niets opgelost. Wachten had haar moeder niet gered.

Wachten had Kronen niet tegengehouden.

Sam reed dichterbij haar toe. "Je denkt te hard."

Ze keek hem aan. "Dat kun jij niet weten."

"Jawel."

"Door je zesde zintuig?"

"Nee." Hij boog iets naar haar toe. "Door die lijn tussen je wenkbrauwen."

Loena wilde boos kijken, maar voelde dat de lijn daardoor alleen dieper werd. "Er is geen lijn."

"Nu wel."

Rylan reed hen voorbij. "Flirten kan straks. We gaan."

Sam glimlachte nauwelijks zichtbaar, maar Loena zag het. Dat kleine, warme moment tussen hen maakte de kou in haar borst heel even minder scherp.

Ze draaiden hun paarden terug naar het noorden.

De weg naar de plek waar de sporen lagen voelde langer dan op de heenweg. Misschien kwam het door de zon die inmiddels hoger stond. Misschien door het stof dat nog in de lucht hing. Of misschien omdat Loena nu wist waar ze naartoe reden.

Rylan reed voorop. Storm bewoog soepel, zijn grijsblauwe vacht donkerder waar zweet zich langs zijn hals begon te vormen. Rylan zat stil in het zadel, maar zijn hoofd draaide af en toe een fractie naar links of rechts. Hij miste weinig. Dat had hij nooit gedaan.

Sam reed naast Loena. Chief hield rustig tempo, zijn lichtbruine vacht bijna goud in het zonlicht. Blitz wilde sneller, maar Loena hield hem kort. Niet omdat ze bang was voor snelheid. Juist niet. Snelheid voelde vaak als vrijheid. Maar vandaag wilde ze niets over het hoofd zien.

Ze kwamen bij de struiken waar de sporen begonnen.

Rylan steeg als eerste af. Loena volgde meteen. Haar laarzen raakten de grond met een doffe tik. Ze liet Blitz' teugels losjes in haar hand en liep naar de plek waar ze eerder had geknield. Het zand was nog steeds zacht in de schaduw, maar de afdrukken leken al minder scherp. Wind had er met lichte vingers overheen gestreken.

Rylan hurkte en bestudeerde de grond opnieuw. Sam bleef staan, zijn blik op de omgeving gericht.

Loena zakte naast Rylan neer. "Ze zijn vager."

"Ja."

"Te vaag?"

"Nee." Rylan wees zonder de grond te raken. "Kijk hier. Gewicht op de buitenkant van de voet. Iemand stond stil en draaide daarna weg."

"Richting de heuvels," zei Sam.

Rylan keek op. Sam wees niet, hij keek alleen. Maar Loena volgde zijn blik en zag de lijn die hij bedoelde.

Het spoor liep niet als een duidelijk pad, maar als een gedachte die iemand had geprobeerd uit te wissen. Een afdruk bij de struik. Een gebogen grasspriet. Een klein stukje droge aarde dat donkerder was, alsof er kort druk op had gestaan. Daarna niets.

"Ze wisten wat ze deden," zei Loena.

Rylan knikte langzaam. "Of ze hadden geluk."

"Geloof jij dat?"

Zijn mondhoek bewoog niet. "Niet graag."

Loena stond op en keek om zich heen. De plaats lag net hoog genoeg om zicht te hebben op een deel van de route die ze met de kudde hadden genomen. Wie hier had gestaan, had hen kunnen zien aankomen. Had de kudde kunnen zien. Had kunnen tellen hoeveel mannen er waren. Waar Rylan reed. Waar Sam reed. Waar zij reed. Een rilling trok over haar rug, ondanks de warmte. Ze dacht aan ogen tussen bladeren, aan adem achter een muur, aan het gevoel van bekeken worden dat je pas begreep als het te laat was.

Sam kwam naast haar staan. "Loena."

"Ik weet het," zei ze, nog voordat hij verder kon praten.

"Wat weet je?"

"Dat ik niet moet doen alsof dit Phoenix is."

Hij zweeg.

Ze draaide haar gezicht naar hem toe. "Maar dat is moeilijk."

Zijn blik werd zacht, zonder medelijdend te worden. Sam keek haar aan alsof hij haar kracht zag en haar breuken, en geen van beide gebruikte om haar kleiner te maken.

"Ik weet het," zei hij.

Die woorden waren eenvoudig. En juist daarom bijna ondraaglijk.

Rylan liep een paar meter verder. "Hier is nog iets."

Loena was dankbaar voor de onderbreking. Ze volgden hem naar een smallere strook grond tussen lage struiken en een groep rotsen. Daar vond Rylan een tweede afdruk. Niet compleet. Alleen de voorkant van een voet, alsof iemand zich had afgezet.

"Geen laars," zei Sam.

"Nee," zei Rylan. "Maar ook niet genoeg om zeker te weten van wie wel."

Loena keek naar het spoor. "Iemand wil dat we denken aan het kamp."

Rylan keek haar scherp aan. "Dat weten we niet."

"Maar jij denkt het ook."

"Ik denk dat iemand hier heeft gestaan en daarna voorzichtig is weggegaan."

"Dat is jouw manier om te zeggen dat je het ook denkt."

Sam boog zich naar de grond en keek naar het gras erachter. "Er is geen duidelijk vervolg."

"Dan zoeken we breder," zei Loena meteen.

Rylan keek naar haar. "Rustig."

"Ik ben rustig."

“Je klinkt niet rustig.”

“Dat komt omdat jij ‘rustig’ zegt op een manier waardoor niemand rustig blijft, behalve Sam.”

Sam keek heel even naar de lucht alsof hij hulp zocht bij een macht die waarschijnlijk niet ging ingrijpen.

Rylan ademde door zijn neus uit. “We zoeken breder, maar georganiseerd. Niet als drie gekken die achter schaduwen aan rennen.”

Loena wilde iets terugzeggen, maar hield zich in, omdat hij gelijk had. En dat was irritant.

Ze verdeelden zich in een brede lijn, met genoeg afstand om terrein te dekken maar elkaar nog te kunnen zien. Rylan nam het middelste stuk, waar de grond harder werd. Sam trok iets hoger langs de rotsachtige rand. Loena nam het lagere stuk, dichterbij de struiken en de droge geul die verder naar het oosten liep.

De zoektocht duurde lang. Langer dan Loena had verwacht.

De zon klom hoger en werd feller. Schaduwen trokken zich terug onder struiken en stenen. De aarde warmde op tot de lucht erboven begon te trillen. Krekels zongen ergens in het gras. Een havik cirkelde hoog boven hen, zijn vleugels roerloos tegen het blauw.

Ze vonden kleine dingen die misschien iets waren. Een gebroken takje, een verschoven steen, een smalle kras in droge grond en een plukje vezel aan een doornstruik dat bij nader inzien net zo goed van een oude zadeldeken kon komen, of van niets betekenisvol.

Niets bleef overeind. Niets werd bewijs. En juist dat maakte het erger. Loena voelde haar onrust groeien met iedere stap die niets opleverde. Het was alsof ze door een kamer liep waarin iemand net was geweest, maar alle deuren weer had gesloten, alle stoelen had rechtgezet en de lucht had gedwongen onschuldig te ruiken.

Ze haatte dat gevoel en ze kende dat gevoel. Phoenix had ook zo gevoeld. De sporen die stopten. De vragen zonder antwoorden. Het idee dat de waarheid ergens vlakbij was, maar steeds net buiten bereik gleed. Tot de val was dichtgeklapt.

Haar vingers jeukten om harder te zoeken, verder te rijden, het spoor uit het landschap te rukken met brute wilskracht als het moest. Maar de grond gaf niets terug.

Na bijna een uur stond Rylan op uit een gehurkte houding en sloeg stof van zijn handen. “Niets,” zei hij.

Het woord viel zwaar.

Sam kwam van de rotsrand terug. Zijn gezicht stond gesloten. "Aan de westkant ook niets bruikbaar."

Loena liep nog een paar passen door.

"Loena," zei Rylan.

Ze stopte niet. Ze duwde een struik opzij, keek naar de grond erachter, vond alleen droge aarde en een paar insecten die haastig wegschoten.

"Loena." Deze keer was het Sam.

Ze bleef staan. Haar adem ging sneller dan nodig was. Van frustratie en machteloosheid. Van het gevoel dat er iets om hen heen sloop en dat zij met open ogen stonden te wachten tot het besloot toe te slaan.

"Er moet iets zijn," zei ze.

Rylan kwam dichterbij. "Misschien is dat er ook. Maar niet hier. Niet nu, anders hadden we het gevonden."

Ze draaide zich naar hem om. "Dat kun je toch niet accepteren?"

Zijn ogen werden donkerder. "Denk je dat ik dit accepteer?"

"Je klinkt alsof we gewoon teruggaan."

"Omdat we teruggaan."

"Waarom?"

"Omdat de ranch werk heeft. Omdat de cowboys vragen gaan stellen. Omdat mijn moeder daar zit zonder te weten wat we gevonden hebben. Omdat we drie mensen zijn in een enorm gebied en we niet blind achter een spoor aan gaan dat er niet meer is."

"Iemand heeft ons bekeken, Rylan."

"Ik weet het."

"En jij wilt gewoon doorgaan alsof—"

"Denk je dat ik dat kan?" Zijn stem werd niet hard, maar iets erin sloeg door haar heen. "Denk je dat ik na alles gewoon mijn schouders ophaal omdat ik niets gevonden heb?"

Loena zweeg. Rylan keek naar de heuvels. Zijn kaak spande zich. Toen keek hij terug naar haar, en voor het eerst die ochtend zag ze hoe diep zijn onrust zat. Als iets zwaars dat hij met beide handen vasthield zodat niemand anders het hoefde te dragen.

"Als er iemand rond de ranch sluipt," zei hij, "dan wil ik weten wie. En waarom. Maar ik ga ons niet uit elkaar laten trekken door angst. Dat is precies hoe mensen fouten maken."

Loena voelde haar verzet niet verdwijnen, maar wel verschuiven.

Sam kwam naast haar staan. Zijn schouder raakte de hare. "Hij heeft gelijk," zei hij zacht.

Ze sloot even haar ogen. Natuurlijk had Rylan gelijk. Ze waren met drieën. Ze hadden geen duidelijk spoor. De ranch lag achter hen, met Mrs. Stryder, de cowboys, de paarden, het huis dat voor haar steeds meer als thuis was gaan voelen. Teruggaan was verstandig. Maar verstand voelde soms als verraad aan alles wat in haar schreeuwde om te handelen.

“Goed,” zei ze uiteindelijk.

Rylan knikte en ze zag iets van opluchting in zijn blik.

Ze liepen terug naar de paarden. Blitz duwde zijn neus tegen Loena’s schouder zodra ze dichtbij kwam. Ze legde haar hand op zijn hoofd en bleef heel even zo staan. Zijn adem was warm tegen haar mouw.

“Jij zou wel verder willen zoeken, hè?” fluisterde ze.

De hengst snoof alsof hij het met haar eens was. Sam hoorde het en zei niets. Dat waardeerde ze.

Ze stegen op en reden terug naar de ranch.

De terugweg was stiller dan de heenweg. Rylan reed opnieuw voorop, maar dit keer minder om te leiden en meer omdat hij ruimte nodig had om na te denken. Loena zag het aan zijn rug. Aan de rechte lijn van zijn schouders. Aan de manier waarop hij Storm soms net iets sneller liet stappen en hem dan weer inhield, alsof zijn lichaam vooruit wilde maar zijn verstand hem terugtrok.

Sam bleef naast Loena. Geen van beiden zei veel. Toch was de stilte tussen hen niet leeg. Hij zat vol dingen die nog uitgesproken moesten worden, maar waarvoor de dag nog niet zacht genoeg was.

Bij de ranch aangekomen, leek alles op het eerste gezicht normaal. Bill en Carter waren bezig bij de omheining in de verte. Eli en Jason liepen met een van de jonge hengsten bij de trainingscirkel. Peter sjouwde planken naast de kleine schuur, met Mrs. Stryder naast zich die duidelijk vond dat hij het niet snel genoeg deed.

Rylan hield Storm stil en keek naar het erf. “Dagelijkse taken,” zei hij, meer tegen zichzelf dan tegen hen. “We houden iedereen bezig. Geen onrust zaaien zonder bewijs.”

Loena keek naar hem. “En als er wel bewijs komt?”

Zijn blik gleed naar haar. “Dan handelen we.”

Ze geloofde hem. Dat was het probleem niet. Het probleem was dat handelen soms te laat kwam.

Rylan reed naar de stallen en steeg af. “Sam, zorg jij voor Chief en Blitz? Ik praat met moeder.”

“Ja.”

“Loena—”

“Ik blijf hier,” zei ze.

Hij keek alsof hij wilde controleren of ze dat meende.

Ze zuchtte. “Ik blijf hier, Rylan.”

“Dank je.”

“Dat klonk alsof het pijn deed om te zeggen.”

“Een beetje.”

Ze rolde met haar ogen, maar er zat geen echte irritatie in.

Rylan liep met Storm richting de stal en gaf de teugels daarna aan Jason, die net terugkwam van de trainingscirkel. Vervolgens liep hij naar het farmhuis, waar Mrs. Stryder hem al had zien aankomen. Ze stond met haar handen in haar zij op de veranda. Zelfs van afstand zag Loena dat ze hem geen makkelijke vragen ging stellen.

Sam steeg af naast haar. “Kom.”

Samen brachten ze Blitz en Chief naar de stallen. Binnen was het koeler. Het rook er naar hooi, hout, paardenzweet en leer. Licht viel in schuine banen door de kieren tussen de planken en tekende gouden strepen over de vloer. Stofdeeltjes zweefden erin alsof de lucht zelf langzaam ademde.

Blitz liep uit zichzelf naar zijn plek, maar draaide zich meteen weer naar Loena toe toen ze zijn zadel losmaakte. Chief stond rustig naast Sam, zijn hoofd laag, alsof hij de spanning van zijn ruiters probeerde te dragen. Een tijdje werkten ze zwijgend.

Loena maakte de singel los, tilde het zadel van Blitz' rug en hing het over de houten rand. Haar handen bewogen automatisch. Borstel pakken. Vacht nalopen. Manen ontwarren waar het kon. De vertrouwde handelingen hadden iets kalmerends. Alsof haar lichaam wist wat te doen, ook wanneer haar gedachten bleven rondcirkelen. Sam stond aan de andere kant met Chief. Zijn bewegingen waren langzaam en zorgvuldig. Hij haastte nooit met paarden. Dat vond Loena mooi aan hem. Hij behandelde dieren alsof ze hem konden verstaan, en misschien konden ze dat ook wel beter dan de meeste mensen.

Na een tijdje zei hij: “Je was boos.”

Loena keek niet op. “Ik was gefrustreerd.”

“Dat is je nette woord voor boos.”

Ze streek de borstel over Blitz' hals. “Misschien.”

Sam hing Chiefs hoofdstel weg en kwam naar haar toe. Hij bleef aan de andere kant van Blitz staan, zijn armen losjes op de rug van het paard.

De hengst stond tussen hen in, warm en levend, alsof hij een grens vormde die geen afstand was maar veiligheid.

"Je hoeft je niet te schamen dat je bang bent," zei Sam.

Loena's hand bleef stil. Daar was het. Zonder omweg of zachte aanloop. Sam kon zwijgen als geen ander, maar wanneer hij sprak, raakte hij vaak precies de plek die ze verborgen probeerde te houden.

"Ik heb niet gezegd dat ik bang ben," zei ze.

"Nee."

Ze keek naar hem op. "Maar jij denkt het."

"Ik voel het."

Dat maakte haar bijna kwaad. Juist omdat hij gelijk had op een manier waar ze zich niet tegen kon verdedigen.

Ze legde de borstel neer en liep om Blitz heen, maar bleef niet bij Sam staan. Ze ging naar de opening van de stal en keek naar buiten. Het erf lag in fel middaglicht. Peter liep met een plank onder zijn arm langs en struikelde bijna over een emmer, waarna Bill ergens buiten luid begon te lachen. Het gewone leven ging door, koppig en onverstoort.

"Bang is niet het juiste woord," zei Loena uiteindelijk.

Sam kwam achter haar staan, dichtbij genoeg dat ze zijn warmte voelde. "Wat is dan het juiste woord?"

Ze bleef naar buiten kijken.

Er waren te veel woorden. Bang. Boos. Moe. Waakzaam. Verdwaald. Schuldig omdat ze weer lachte. Schuldig omdat haar moeder dat niet meer kon. Schuldig omdat ze soms vergat bang te zijn en dan schrok van de rust. Alsof rust gevaarlijk was. Alsof geluk een uitnodiging was aan het noodlot om opnieuw toe te slaan.

"Alsof ik iets in mijn handen heb," zei ze zacht. "Iets goeds. Iets wat ik eindelijk weer durf vast te houden. En alsof er elk moment iemand kan komen om het eruit te slaan."

Sam zweeg.

Loena slikte. Haar keel brandde. "Mijn moeder was er gewoon," ging ze verder. Haar stem bleef laag, maar brak bijna aan de randen. "Ze was er altijd. Zelfs als ik op de ranch was, zelfs als we elkaar een tijd niet zagen, wist ik dat ze bestond. Dat ik naar Phoenix kon gaan en dat ze daar zou zijn. En toen ineens..." Ze haalde adem, maar die bleef steken. "Ineens was dat niet meer waar."

Sam kwam nu dichterbij. Zijn hand raakte voorzichtig haar arm. Ze trok zich niet terug.

“En Kronen...” Ze kreeg de naam bijna niet uit haar mond. “Hij was verbannen. Iedereen zegt dat alsof het iets betekent. Alsof afstand hetzelfde is als veiligheid. Maar dat is niet zo. Niet bij hem. Hij wilde mij hebben alsof ik iets was dat hem toebehoorde. En als iemand zo denkt, Sam... dan houdt een grens hem niet tegen. Geen staat. Geen wet. Geen verbanning.”

Zijn vingers sloten zich steviger om haar arm. Loena draaide zich om. Sam stond vlak voor haar. Zijn bruine ogen waren donker van emotie, maar zijn gezicht bleef beheerst. omdat hij zo veel voelde dat hij voorzichtig moest zijn met wat hij liet zien.

“En nu ben ik hier,” fluisterde ze. “Met jou. Met Rylan. Met jouw moeder. Op deze ranch. En soms voelt het alsof ik weer kan ademen.” Haar ogen vulden zich, tot haar ergernis, met tranen. “Maar dan zie ik sporen in het stof en denk ik alleen maar: daar gaat het. Daar komt het weer. Alles wat ik liefheb, wordt opnieuw bedreigd.”

Sam legde zijn andere hand tegen haar wang. De aanraking brak iets open wat ze de hele ochtend gesloten had gehouden. Ze wilde sterk blijven. Ze wilde zeggen dat het wel ging, dat ze alleen moe was, dat ze zich aanstelde. Maar Sam keek naar haar alsof hij al die leugens kon horen voordat ze uitgesproken werden.

“Loena,” zei hij.

Haar naam in zijn stem was bijna genoeg om haar te breken. Ze sloot haar ogen. Hij boog zijn hoofd en drukte zijn voorhoofd tegen het hare. Zijn adem streek langs haar huid. Zijn handen hielden haar vast, niet strak, maar zeker. Alsof hij haar niet wilde opsluiten, alleen wilde voorkomen dat ze in zichzelf wegzakte.

“Je hoeft het niet alleen te dragen,” zei hij.

Ze lachte zacht, maar het kwam kapot uit haar keel. “Dat zeg je alsof ik weet hoe dat moet.”

“Dan leer je het.”

“En als ik het niet kan?”

“Dan blijf ik tot je het wel kunt.”

De tranen gleden nu echt over haar wangen. Stilletjes en warm. Ze haatte huilen, maar bij Sam voelde zelfs dat minder als verlies.

“Je kunt dat niet beloven,” fluisterde ze.

Zijn duim streek langs haar wang en veegde een traan weg. “Jawel.”

“Sam...”

“Nee.” Zijn stem werd dieper. Zachter, maar onwrikbaar. “Ik kan niet beloven dat er nooit gevaar komt. Ik kan niet beloven dat niemand ons

pijn probeert te doen. Ik kan niet beloven dat ik altijd alles tegenhoud.” Hij slikte, en voor het eerst zag ze de angst in hem volledig. “Maar ik kan wel beloven dat jij niet meer alleen staat wanneer het gebeurt.” Loena opende haar ogen.

Hij was zo dichtbij dat ze de kleinste details in zijn gezicht zag. Het stof langs zijn kaak. Het goudbruine licht in zijn ogen. De spanning rond zijn mond. De man die zichzelf nooit naar voren duwde, die liever op de achtergrond bleef, stond hier nu volledig voor haar. Vast als de aarde onder hun voeten.

“Je bent mijn thuis geworden,” zei hij.

De woorden kwamen eenvoudig. Bijna ruw van eerlijkheid.

Loena voelde ze diep in haar borst landen. Alsof iets in haar, iets wat maandenlang verkrampd was geweest, eindelijk begreep dat het niet hoefde te vechten tegen iedere hand die naar haar werd uitgestoken. Ze legde haar handen tegen zijn borst. Onder haar vingers voelde ze zijn hartslag, krachtig, en levend.

“Dat maakt me juist bang,” zei ze.

“Ik weet het.”

“Als ik jou verlies...”

“Niet doen.” Zijn stem brak bijna, heel even maar. “Ga daar nu niet heen.”

Ze knikte, maar haar handen grepen zijn overhemd steviger vast. Sam trok haar tegen zich aan. Deze keer sloot hij zijn armen stevig om haar heen, en Loena liet zich vasthouden.

Ze drukte haar gezicht tegen zijn borst en ademde hem in. Ze rook de stof, zon, paard en Sam zelf. Zijn hand gleed over haar rug, langzaam, steeds opnieuw, tot haar adem minder schokkerig werd.

Buiten riep iemand naar Bill. Een paard hinnikte. De wind schoof langs de stal en liet het hout zacht kraken. De wereld bleef bestaan.

Maar voor een moment bestond zij alleen uit Sams armen. Meer had ze niet nodig.

Na een tijdje tilde ze haar hoofd op. Sam keek op haar neer, zijn blik zo intens dat ze weer bijna weg wilde kijken, omdat gezien worden soms voelde als opengaan met huid en al.

Hij boog zich naar haar toe. De kus was eerst zacht. Een aanraking van lippen die meer vroeg dan nam. Loena ademde trillend in en kwam iets dichterbij. Toen veranderde de kus, werd dieper en warmer, als een belofte zonder woorden. Zijn hand gleed naar haar hals, zijn duim

onder haar kaak, en ze voelde hoe hij zich inhield. Hoe hij altijd ruimte liet voor haar keuze. Dat raakte haar bijna meer dan de kus zelf. Ze brak de kus langzaam af en liet haar voorhoofd weer tegen het zijne rusten.

"Je bent veel te geduldig met mij," fluisterde ze.

Sam glimlachte flauw. "Ik ben een Stryder. We zijn goed met koppige wezens."

Ze kneepte hem zacht in zijn zij. Hij lachte laag en het geluid trok warmte door haar heen.

"Pas op," zei ze. "Ik heb Blitz aan mijn kant."

"Chief kiest mij."

"Chief kiest rust. Dat is niet hetzelfde."

"Hij heeft smaak."

Loena glimlachte door de resten van haar tranen heen.

Sam veegde met zijn duim nog een laatste nat spoor van haar wang.

"Daar is ze."

"Wie?"

"Jij."

Die woorden waren klein, maar ze lieten haar keel opnieuw dichttrekken. Ze wilde antwoorden, maar op dat moment klonk Rylans stem vanaf het erf.

"Sam! Loena!"

Ze lieten elkaar langzaam los. Omdat de wereld hen terugriep, zoals de wereld dat altijd deed.

Sam keek nog één keer naar haar. "Gaat het?"

Loena ademde diep in. De angst was niet weg. De sporen waren niet opgelost. De dreiging niet verdwenen. Kronen was nog steeds ergens in de wereld, misschien ver weg, misschien dichterbij dan iemand durfde te denken. En ergens ten westen van de ranch had iemand gestaan en gekeken. Maar haar benen voelden steviger en haar hart iets minder alleen.

"Ja," zei ze. En deze keer was het geen leugen. "Voor nu wel."

Sam knikte. Samen liepen ze de stal uit, het felle licht weer in.

Rylan stond bij de veranda met Mrs. Stryder naast zich. Zijn gezicht was ernstig. Te ernstig.

Loena voelde meteen dat het gesprek met zijn moeder niet alleen over de sporen was gegaan. Er lag iets in zijn houding. Iets dat zei dat de dag nog niet klaar was met hen.

De wind streek over het erf. Ver weg, voorbij de westelijke rand van het land, bewoog iets tussen de heuvels. Te ver om te zien. Te kort om zeker te weten. Maar Blitz hief in de stal zijn hoofd op en hinnikte laag. Sam bleef naast Loena staan. Rylan keek naar de horizon. En de rust die even had bestaan, trok zich langzaam terug alsof ze wist dat ze hier niet lang welkom zou blijven.

Hoofdstuk 3

Het farmhuis van de Stryders stond aan de rand van het erf alsof het daar al langer stond dan het land zelf zich kon herinneren.

Het was geen statig herenhuis zoals Loena in Phoenix gewend was geweest. Zonder hoge zuilen, marmeren vloeren, brede trappen waar voetstappen hol tegen de muren sloegen.

Dit huis was eenvoudiger, steviger en eerlijker. Het was gebouwd uit donker hout dat door jaren zon, regen, stof en wind een verweerde glans had gekregen. De veranda liep breed langs de voorkant, met twee schommelstoelen die zacht bewogen wanneer de wind eronder greep.

Aan de balken hingen hoefijzers, gedroogde kruiden en een oude lantaarn die 's avonds een warm, trillend licht over de planken wierp. Voor Loena had het huis altijd iets levends gehad. Alsof het keek.

Op de manier waarop een moeder haar kinderen in de gaten hield wanneer ze buiten speelden. Het farmhuis kende hun stappen. Rylans zware, doelgerichte tred. Sams stillere manier van bewegen. Mrs. Stryders snelle pas wanneer ze vond dat iemand iets doms deed. De laarzen van cowboys die kwamen eten, lachen, vloeken, schuilen voor regen of zwigend aan tafel zaten wanneer de dag te zwaar was geweest om er woorden aan te geven.

En na vele jaren kende het huis ook Loena. Haar stem in de keuken, haar handen aan de rand van de veranda, haar stilte op de trap wanneer nachtmerries haar wakker hadden gemaakt en ze niet wist of ze terug naar bed durfde.

Toen ze die middag vanaf de stallen naar het ranchhuis liep, voelde ze die vertrouwde warmte naar haar toe komen. Het huis lag in het licht van de dalende zon, goud langs de ramen, schaduw onder het dak van de veranda. De planken kraakten toen Rylan de trap opliep. Mrs.

Stryder stond nog altijd bij de deur, haar armen over elkaar geslagen, haar blik vast op haar oudste zoon gericht.

Aan de buitenkant leek ze kalm. Maar Loena had inmiddels geleerd dat de kalmte van Mrs. Stryder gevaarlijker was dan haar boosheid. Sam liep naast Loena. Hij zei niets, maar zijn hand raakte heel even die van haar. Niet vasthoudend. Alleen een korte aanraking, een stille vraag.

Gaat het?

Loena keek niet op, maar haar vingers sloten zich een tel rond de zijne.
Voor nu.

Rylan bleef bij de voet van de veranda staan en keek kort over zijn schouder naar hen. Zijn gezicht stond strak zonder hard te zijn. Rylan was zelden hard zonder reden. Maar er lag iets achter zijn donkerbruine ogen dat Loena's maag opnieuw deed samentrekken. Hij had met zijn moeder gesproken. En dat gesprek had hem niet rustiger gemaakt.

"Binnen," zei Mrs. Stryder. Het was geen vraag.

Bill, die verderop met Carter langs de omheining liep, wierp één blik hun kant op en besloot verstandig dat hij niets wilde weten. Peter stond bij de kleine schuur met een plank onder zijn arm, maar toen Mrs. Stryder zijn kant op keek, boog hij zich onmiddellijk weer over zijn werk alsof die plank het belangrijkste stuk hout in heel Arizona was.

Sam hield de deur open voor Loena. Ze stapte naar binnen.

De koelte van het huis gleed over haar huid. Binnen rook het naar koffie, hout, vers brood en de lichte geur van kruiden die aan bosjes boven het keukenraam hingen. De entree was smal maar warm, met jassen aan haken, laarzen bij de muur en een klein tafeltje waarop Mrs. Stryder altijd brieven, handschoenen en andere dingen legde die iedereen kwijt dacht te zijn maar zij feilloos terugvond.

De woonkamer lag rechts van de gang. Daar was alles vertrouwd en stevig. Een grote stenen haard nam bijna de hele achterwand in beslag. Daarboven hing een oud geweer dat meer herinnering was dan gebruiksvoorwerp, en daarnaast een ingelijste tekening van de ranch zoals die er jaren geleden uit moest hebben gezien. De vloer bestond uit brede houten planken, donker geworden door tijd en gebruik. Er stond een zware tafel in het midden van de kamer, met stoelen die niet bij elkaar pasten maar er wel allemaal leken te horen. Bij het raam stonden twee fauteuils, een mand met naaiwerk en een kleine kast vol boeken, papieren en spullen die niemand ooit helemaal opruimde. Het was geen prachtig huis. Het was beter dan prachtig. Het was echt. Loena bleef even in de deuropening staan en voelde de tegenstelling bijna lichamelijk. Buiten waren sporen in het stof, onzichtbare ogen en een mogelijke dreiging. Binnen was warmte, bekers., hout en het zachte tikken van de klok aan de muur.

Een huis dat zei: hier ben je veilig.

Maar Loena wist dat huizen konden liegen zonder dat ze het bedoelden. Het huis van haar vader had dat ook gedaan.

Ze had gedacht dat dikke muren, bewakers en rijkdom veiligheid konden bieden. Toen had Kronen bewezen dat een huis slechts hout, steen en glas was als de verkeerde mannen besloten binnen te komen. Sam merkte dat ze stilviel. Hij legde zijn hand hoog tegen haar rug, warm tussen haar schouderbladen. Het gebaar bracht haar terug voordat ze te ver afdwaalde.

Rylan zag het. Zijn blik ging van Sams hand naar Loena's gezicht, en daarna weer weg. Er kwam iets zachts in hem, iets wat hij snel onder controle bracht. Hij was blij voor hen. Dat wist Loena. Maar er zat meer in. Een nieuwe laag verantwoordelijkheid. Alsof de liefde tussen Sam en Loena niet alleen iets moois was, maar ook iets kwetsbaars dat hij moest helpen beschermen. Dat was Rylan. Hij zag geluk en dacht meteen aan hoe het kapot kon gaan.

Mrs. Stryder liep naar de keuken zonder te vragen of iemand koffie wilde. Ze wist dat ze het nodig hadden. Even later hoorden ze het zachte geluid van kopjes, het schuiven van een lade en het schenken van koffie. Niemand ging zitten voordat zij terug was.

Rylan bleef bij de haard staan, zijn hoed nog in zijn hand. Hij draaide de rand langzaam tussen zijn vingers. Sam leunde tegen de rug van een stoel. Loena stond bij het raam en keek naar buiten, waar de zon het erf in koper zette.

Ze voelde zich bekeken door alle dingen die niet zichtbaar waren. Toen Mrs. Stryder terugkwam met een dienblad, zette ze de kopjes op tafel met meer kracht dan nodig was.

"Zitten," zei ze.

Deze keer gehoorzaamden ze allemaal. Rylan ging aan het hoofd van de tafel zitten, al leek hij zich daar ongemakkelijk bij te voelen. Dat was de plek waar zijn vader ooit had gezeten. Loena wist niet of iemand het ooit hardop benoemde. Waarschijnlijk niet. De Stryders hadden een talent voor pijn laten bestaan zonder er steeds met woorden op te slaan.

Sam ging naast Loena zitten. Zijn knie raakte de hare onder tafel.

Mrs. Stryder bleef staan. Dat voorspelde weinig goeds.

Rylan keek naar haar. "Moeder."

"Nee," zei ze direct. "Jij praat straks. Ik praat eerst."

Sam sloot zijn ogen heel even, alsof hij wist dat dit eraan zat te komen. Loena rechte haar rug.

Mrs. Stryder legde beide handen op de rugleuning van de stoel tegenover Rylan. Haar vingers knepen in het hout. Toen ze sprak, was haar stem niet luid. Dat maakte het erger. "Ik ben niet bang voor sporen in het stof," zei ze. "Ik ben bang voor wat sporen in mensen losmaken."

Niemand zei iets.

Buiten sloeg ergens een deur dicht. Het geluid klonk ver weg.

"Ik heb jullie drie zien binnenkomen," ging ze verder. "Jij met die blik van je vader." Ze keek naar Rylan. "Alsof je al hebt besloten dat je alles zelf moet dragen. Sam met dat stille gezicht, alsof hij de dreiging al voelt maar niet wil zeggen hoe zwaar het is. En jij, Loena..." Haar blik verzachtte, maar haar stem brak niet. "Jij keek alsof iemand de grond onder je voeten net weer had laten bewegen."

Loena slikte. Ze wilde iets zeggen, maar er kwam niets.

Mrs. Stryder keek naar haar alsof ze dat begreep. Alsof ze niets van haar vroeg, maar alles zag. "En ik weet wat jullie denken. Dat ik me zorgen maak omdat er iemand rond de ranch heeft gelopen. Dat is waar. Natuurlijk is dat waar. Maar daar gaat het niet alleen om."

Rylan zette zijn kopje neer zonder ervan gedronken te hebben. "Waar gaat het nog meer om?"

Mrs. Stryder draaide zich naar hem toe. "Om Phoenix."

De naam viel zwaar in de kamer.

Loena voelde hoe Sam naast haar verstijfde. Het gebeurde klein.

Nauwelijks zichtbaar. Zijn schouders bewogen niet eens veel. Maar zijn hand, die op tafel lag, trok zich iets samen. Zijn vingers klemde kort om niets. Daarna ging zijn hand onbewust naar de plek achter zijn oor. Loena zag het en haar borst trok samen.

Daar, net achter zijn oor, verborgen onder de rand van zijn haar, zat het brandmerk. Een K. Een lelijk, donker litteken dat nooit helemaal zou verdwijnen. Niet bij hem. Niet bij haar. Bij Loena zat hetzelfde teken achter haar oor, een wrede handtekening van een man die had willen bewijzen dat hij bezit kon nemen van wat nooit van hem was geweest.

Soms voelde ze het niet. Soms vergat ze het bijna. Tot Sam er zo aan zat. En tot haar eigen huid begon te branden alsof het ijzer opnieuw tegen haar was gedrukt.

Ze rook het weer in haar herinnering. Verbrand vlees. Rook. De marmeren vloer onder haar. Bloed. Sams stem ergens naast haar, hees van pijn maar nog steeds bezig haar naam te zeggen, haar bij

bewustzijn te houden. En later, tijdens hun ontsnapping, de knal van een schot. Sam die door zijn been zakte. Haar eigen lichaam dat niet meer wist waar pijn begon en waar ze zelf eindigde.

Ze had gedacht dat ze zou sterven. Gewoon daar, in die hal waar Sam haar laten vallen nadat hij was neergeschoten. En dat alles tijdens een vuurgevecht tegen Kronens mannen, zodat zij, Sam en de onderdrukten konden ontsnappen.

Sam liet zijn hand zakken toen hij doorhad wat hij deed. Maar het was al gezien door hen allemaal.

De kamer werd kleiner.

Sam keek naar zijn koffie alsof die hem antwoorden kon geven.

“Moeder...”

“Niet doen,” zei Mrs. Stryder zacht. “Niet doen alsof het niets is.”

Zijn kaak spande zich.

“Jullie kwamen terug uit Phoenix,” zei ze, en nu trilde er iets in haar stem dat ze niet langer helemaal kon verbergen. “Niet als dezelfde mensen die vertrokken waren. Sam kon amper lopen. Loena was zo bleek dat ik iedere nacht ging kijken of ze nog ademhaalde wanneer ze sliep. Rylan liep rond alsof hij met zijn blote handen de wereld bij elkaar moest houden. En iedereen zei dat het voorbij was.”

Haar ogen werden vochtig, maar ze hield haar kin hoog.

“Maar het was niet voorbij. Niet echt.”

Loena voelde Sams knie nu tegen de hare drukken. Hij bewoog bewust dichterbij. Misschien deed hij dat voor zichzelf. Misschien voor haar.

Het maakte niet uit.

Mrs. Stryder keek naar hun beiden. “Ik heb gezien hoe jullie probeerden door te gaan. Ik heb gezien hoe jij, Sam, deed alsof je been alleen maar pijn deed als je te lang had gereden. Alsof ik niet merkte dat je ’s nachts soms wakker werd. Ik heb gezien hoe jij, Loena, lachte aan tafel en daarna zo stil werd wanneer niemand keek dat ik bang was dat je ergens in jezelf verdween waar wij je niet konden bereiken.”

Loena sloeg haar blik neer. De woorden waren te raak. Te eerlijk.

Ze voelde Sams hand onder tafel naar de hare zoeken. Deze keer liet ze hem niet alleen raken. Ze greep zijn vingers stevig vast.

Mrs. Stryders blik ging naar hun verstrengelde handen. Er kwam iets zachts over haar gezicht, iets moederlijks en gebrokens tegelijk.

“En nu zie ik sporen op mijn land,” zei ze. “Ik hoor mijn oudste zoon zeggen dat hij extra rondes wil rijden. Ik zie mijn jongste zoon doen alsof hij niet meteen bereid is om zich opnieuw voor iemand te laten

neerschieten. En ik zie Loena kijken alsof ze al heeft besloten dat ze zichzelf weer in het midden van het gevaar moet plaatsen om te bewijzen dat ze niet bang is."

Loena keek op. "Dat is niet eerlijk," zei ze, maar haar stem was zachter dan ze had gewild.

Mrs. Stryder keek haar aan. "Misschien niet. Maar is het onwaar?"

Loena opende haar mond. Sloot hem weer.

Rylan schoof zijn stoel een stukje naar achteren. Het hout kraste over de vloer. "Moeder, daarom wil ik juist dat we dit rustig aanpakken."

Mrs. Stryder draaide zich naar hem. "Rustig aanpakken is iets anders dan alles op jouw schouders leggen."

"Dat doe ik niet." Sam keek hem aan. Loena keek hem aan. Zelfs de stilte leek hem aan te kijken. Rylan zuchtte. "Goed. Misschien doe ik dat wel. Maar iemand moet overzicht houden."

"Ja," zei Mrs. Stryder. "Overzicht. Geen zelfopoffering."

Rylan wreef met zijn hand over zijn gezicht. Voor het eerst leek hij moe. Niet lichamelijk moe van de ochtend, maar van iets veel diepers. Een vermoeidheid die hij meestal verborg achter praktische taken, korte bevelen en droog commentaar.

Loena zag hoe hij zijn emoties inslikte voordat ze vorm konden krijgen. Ze herkende het. Omdat ze het zelf ook deed.

"Er is meer," zei Rylan uiteindelijk.

De kamer veranderde opnieuw.

Sam ging rechter zitten. "Wat?"

Rylan keek naar zijn moeder, alsof hij controleerde hoeveel ze al had besloten te zeggen.

Mrs. Stryder zette haar kaak vast. "Vertel het maar."

Rylan leunde met zijn onderarmen op tafel. Zijn stem werd lager.

Zakelijker. De hulpsheriff in hem nam het over, maar daaronder bleef de broer, de zoon en de beste vriend.

"Moeder vertelde me dat Peter gisteren een stuk van de noordelijke omheining heeft gevonden waar het draad was losgemaakt."

Loena verstijfde. "Waarom horen wij dat nu pas?"

Mrs. Stryder keek haar aan. "Omdat Peter het eerst zelf wilde herstellen en dacht dat het niet belangrijk genoeg was."

"Niet belangrijk genoeg?" vroeg Sam.

"Hij is jong," zei Rylan. "En hij dacht waarschijnlijk dat ik hem onder zijn huid zou kruipen als hij toegaf dat hij het niet meteen had gemeld."

"Dat zou je ook doen," zei Sam.

“Ja,” zei Rylan. “Maar terecht.”

Loena liet zijn woorden door zich heen gaan. Losgemaakte omheining. Sporen. Iemand die keek. Paarden die onrustig waren geweest. Dingen die afzonderlijk klein konden lijken, maar samen iets vormden dat ze niet wilden benoemen.

“Er is nog iets,” zei Mrs. Stryder.

Rylan keek haar waarschuwend aan, alsof hij wilde voorkomen dat ze verder zou spreken. Omdat hij wist dat dit nog meer zorgen zou veroorzaken.

Zijn moeder negeerde hem volledig. “Gisterenavond was er iemand bij de voorraadschuur.”

Sam fronste. “Wie?”

“Dat weet ik niet. Ik zag alleen beweging. Toen ik naar buiten kwam, was er niemand meer.”

Rylan draaide zich naar haar toe. “Dat heb je mij niet verteld.”

“Jawel.”

“Je zei dat je dacht dat het een van de jongens was.”

“Ik zei dat ik hoopte dat het een van de jongens was.”

“Moeder—”

“Begin niet tegen mij op die toon, Rylan Stryder.”

Zijn mond klapte dicht.

Loena zou in een andere situatie bijna hebben gelachen. Maar de ernst drukte te zwaar op haar borst.

Sam liet haar hand los en streek met zijn duim over zijn eigen handpalm, een onrustig gebaar dat niet bij hem paste. Zijn blik was donker geworden. Hij dacht vooruit. Dat deed hij altijd. Waar Rylan feiten rangschikte, voelde Sam de ruimtes ertussen.

“Dus iemand heeft rond de ranch gelopen,” zei Sam langzaam. “Heeft bij de omheining gezeten. Misschien bij de voorraadschuur. En vandaag vonden we sporen bij de route van de kudde.”

“Ja,” zei Rylan.

“Dat allemaal samen is geen toeval.”

“Nee.”

Loena keek naar Rylan. “Waarom zei je dan buiten dat je nog niets dacht?”

“Omdat ik niet wilde dat de cowboys met geweren richting de heuvels reden.”

“En tegen ons?”

Zijn blik bleef op haar rusten. "Omdat ik eerst wilde praten zonder stof, paarden en zes paar oren om ons heen."

Ze kon daar moeilijk kwaad om worden. Het maakte haar toch kwaad. "Wat wil je doen?" vroeg Sam.

Rylan haalde diep adem. Dit was het punt waarop hij waarschijnlijk al een plan had. Hij had altijd een plan. Zelfs als dat plan was om te doen alsof hij nog geen plan had.

"We voeren vanaf vanavond extra controlerondes uit," zei hij. "Twee man per ronde. Niemand gaat alleen. We controleren de noordelijke omheining, de heuvelrand, de westelijke route en het gebied rond de voorraadschuur. Ik wil weten of er meer sporen zijn en waar ze vandaan komen."

Sam knikte. "Ik rijd mee."

"Dat dacht ik al."

"En ik," zei Loena.

Rylan keek naar haar. Daar kwam het opnieuw. De botsing die iedereen had voelen aankomen.

"Nee," zei hij. Het woord was kalm.

Loena's rug werd rechter. "Pardon?"

"Jij rijdt niet mee met de controlerondes."

Sam sloot heel langzaam zijn ogen.

Mrs. Stryder keek tussen hen in en leek te beslissen of ze moest ingrijpen of eerst wilde zien hoeveel schade ze elkaar verbaal zouden toebrengen.

Loena trok haar hand terug van tafel. "Volgens mij heb ik je verkeerd verstaan."

"Nee," zei Rylan. "Je hebt me prima verstaan."

"Dan moet jij het verkeerd bedoeld hebben."

"Loena."

"Nee, zeg mijn naam niet op die toon."

Rylan bleef zitten, maar zijn hele lichaam stond op spanning. "Ik wil niet dat jij je hiermee bemoeit."

De woorden vielen harder dan misschien zijn bedoeling was. Loena werd heel stil. Dat was vaak gevaarlijker dan wanneer ze boos werd.

Sam keek naar zijn broer. "Rylan..."

Maar Loena stak haar hand op zonder haar blik van Rylan los te maken. "Laat hem uitpraten," zei ze zacht. "Ik wil precies horen waarom."

Rylan wist dat hij op glad ijs stond. Loena zag het aan hem. Hij was geen domme man. Hij wist wanneer hij een lont had aangestoken. Maar hij was ook koppig genoeg om de vlam met zijn laars te willen uittrappen terwijl hij in een kamer vol buskruit stond.

"Omdat dit anders is," zei hij.

"Dan wat?"

"Dan een kudde verplaatsen. Dan helpen op de ranch. Dan een rit naar de rivier. Dit kan gevaarlijk worden."

Loena lachte zacht, zonder humor. "Werkelijk? Dat was mij nog niet opgevallen."

Zijn ogen werden harder. "Ik meen het."

"Ik ook."

"Er loopt mogelijk iemand rond die ons observeert. Iemand die weet waar hij mee bezig is. Misschien heeft het niets met Kronen te maken. Misschien wel. Maar totdat ik weet wat dit is, wil ik niet dat jij jezelf in het midden ervan zet."

Loena voelde haar hart sneller slaan. Uit woede. Omdat hij het precies op die plek raakte waar haar onzichtbare litteken zat. De plek waar iedereen haar wilde beschermen door haar buiten te sluiten.

"En Sam dan?" vroeg ze.

Rylans blik schoot kort naar zijn broer.

Loena ging door. "Sam zat ook opgesloten bij Kronen. Sam is ook gewond geraakt. Sam draagt hetzelfde brandmerk. Maar Sam mag wel mee?"

"Sam is mijn broer."

"En ik ben wat? Bagage?"

"Dat zeg ik niet."

"Dat zeg je wel."

Sam kwam overeind. "Loena..."

Ze stond ook op, haar stoel schoof hard naar achteren. "Nee, Sam. Ik wil dit horen. Ik wil horen waarom mijn angst blijkbaar betekent dat ik niet meer mag handelen, terwijl die van jullie betekent dat jullie geweren pakken en rondes rijden."

Rylan stond nu ook. "Omdat jij jezelf niet altijd beschermt!"

De kamer werd doodstil. Zelfs Mrs. Stryder bewoog niet.

Rylans woorden hingen tussen hen in, rauw en te eerlijk. Loena staarde hem aan. Hij haalde adem, maar het was te laat om terug te nemen wat hij had gezegd. Misschien wilde hij dat ook niet.

“Jij rent op gevaar af alsof je het kunt verslaan door er dicht genoeg bij te komen,” zei hij, zachter nu, maar niet minder intens. “Je denkt niet altijd na. Niet als het om Kronen gaat. Niet als het om je moeder gaat. Niet als je denkt dat er antwoorden liggen aan de andere kant van een risico. En ik...” Zijn stem brak bijna, heel kort. Hij keek weg. “Ik kan niet nog eens toekijken hoe iemand jou meesleurt in iets waar ik je misschien uit had kunnen houden.”

Loena voelde de woede in haar borst botsen met pijn. Omdat ze wist dat dit geen bevel was uit arrogantie. Het was Rylans angst. En Rylan liet angst bijna nooit zien.

Sam stond tussen hen in, maar niet letterlijk. Hij bewoog niet naar voren. Hij kende hen allebei goed genoeg om te weten dat dit niet opgelost werd door woorden weg te duwen.

Mrs. Stryder ging langzaam zitten, alsof haar benen haar niet langer helemaal droegen. “Rylan,” zei ze zacht.

Hij keek niet naar haar.

Loena wel. En wat ze op het gezicht van Mrs. Stryder zag, raakte haar diep. De vrouw was bang. Bang op de manier waarop alleen een moeder bang kon zijn. Omdat ze al wist hoe verlies rook. Omdat ze ooit een man had verloren en had geleerd dat het leven daarna gewoon doorging op een manier die bijna wreed was. Omdat haar zoons telkens weer richting gevaar liepen alsof dat nu eenmaal hun taak was. Omdat Loena inmiddels ook bij dat hart hoorde dat ze probeerde te beschermen. Loena voelde haar adem trillen.

Ze ging niet zitten, maar haar stem werd zachter. “Ik begrijp dat jullie bang zijn.”

Rylan sloot zijn ogen alsof dat hem juist pijn deed.

“Maar ik kan niet leven alsof angst de baas is,” ging ze verder. “Dat heeft Kronen al geprobeerd. Hij heeft me opgesloten, gemerkt en gebroken op manieren waar ik soms niet eens woorden voor heb. En ik weiger hem ook nog mijn vrijheid te geven terwijl hij niet eens hier is.”

Sam keek naar haar. Zijn gezicht was bleek geworden.

Hij raakte weer even achter zijn oor, maar deze keer bewust. Zijn vingers bleven op de plek van het litteken rusten. De K die daar stond, was niet zichtbaar vanaf waar Loena stond, maar ze wist exact hoe hij eruitzag. Ze wist hoe het voelde wanneer huid strakker trok bij kou.

Hoe het brandde wanneer herinneringen te dichtbij kwamen.

“Ik snap dat,” zei Sam zacht.

Rylan keek naar hem.